

Спокушаючи шафера

КУПИТИ

Медді та Чейз давно знайомі й, здається, створені одне для одного. В Медді перехоплює подих, коли він випадково торкається її руки, а Чейз відчуває, що поруч із нею його серце б'ється швидше. Він ледь стримує свою пристрасть, але темні плями в минулому не дають йому зізнатися в коханні.

Однієї ночі Медді та Чейз дозволяють почуттям взяти гору і на ранок... сваряться назавжди.

Тільки на час весілля брата Медді непоступливі закохані оголошують перемир'я. Та через помилку вони змушені оселитися в одному номері, ба більше - це романтично оформлений номер для молодят!

Полум'я між Медді та Чейзом спалахує з новою силою. Чи згорять у ньому всі давні образи й перестороги? Буде дуже, дуже спекотно...

БЕСТСЕЛЕР NEW YORK TIMES

СПОКУШАЮЧИ *маффера*

ДЖЕННІФЕР Л. АРМЕНТРАУТ
ПІД ПСЕВДОНІМОМ ДЖ. ЛІНН

КСД

СЕРІЯ «БРАТИ ҐЕМБЛ»

JENNIFER L. ARMENTROUT
WRITING AS J. LYNN

TEMPTING
the Best Man

A NOVEL

ДЖЕННІФЕР Л. АРМЕНТРАУТ
ПІД ПСЕВДОНІМОМ ДЖ. ЛІНН

СПОКУШАЮЧИ
шафера

РОМАН

ХАРКІВ **КСД**
2024

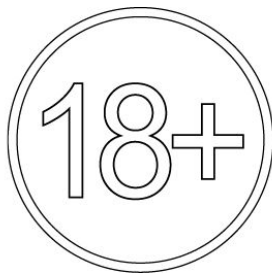

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0944-3 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без
письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

All rights reserved.

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing,
LLC.

Перекладено за виданням:

Armentrout J. L. Tempting the Best Man : A Novel / Jennifer L. Armentrout. — Shrewsbury :
Brazen, LLC, 2012. — 149 p.

Переклад з англійської *Марти Чучман*

Арментраут Дж. Л.

A83 Спокушаючи шафера : роман / Дженніфер Л. Арментраут під псевдонімом Дж. Лінн ; пер.
з англ. М. Чучман. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. —
192 с.

ISBN 978-617-15-0724-1

ISBN 978-1-62266-910-3 (англ.)

Медді та Чейз давно знайомі й, здається, створені одне для одного. У Медді перехоплює подих, коли він випадково торкається її руки, а Чейз відчуває, що поруч із нею його серце б'ється швидше. Він ледь стримує свою пристрасть, але темні плями в минулому не дають йому визнати це. Однієї ночі Медді та Чейз дозволяють почуттям взяти гору і на ранок... сваряться назавжди.

Тільки на час весілля брата Медді непоступливі закохані оголошують перемир'я. Та через помилку вони змушені оселитися в одному номері, ба більше — це романтично оформлений номер для молодят!

УДК 821.111(73)

© Jennifer L. Armentrout, 2012

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Для тих, хто вірить.

Розділ перший

Запрошення кольору слонової кістки з елегантною каліграфією та мереживними прикрасами більше нагадувало принизливу бомбу уповільненої дії, яка лише чекає моменту, щоб вибухнути в обличчя Медісон Деніелс. Боже, у неї нові проблеми.

Мітч — її єдиний брат, старший на 3 роки — насправді одружувався цими вихідними. *Одружувався.*

Вона була цілковито щасливою за нього. Навіть у захваті. Його наречена, Ліза, була чудовою дівчиною, і вони швидко подружилися. Ліза ніколи б не заподіяла шкоди її брату. Про них можна було зняти фільм у стилі «Голмарк¹». Вони зустрілись на першому курсі в університеті Меріленд, шалено закохались одне в одного, одразу після навчання отримали престижну роботу, а все інше вже було історією. Ні, Мітч та Ліза не були проблемою.

Весілля, яке проводилось глибоко посеред виноградників у Північній Вірджинії, точно не було проблемою.

Навіть її напівбожевільні батьки, які володіли та керували дуже прибутковим онлайн магазином, назва якого була «Doomsday “R” US», і, ймовірно, продавали б гостям протигазу, не були проблемою. Чесно кажучи, вона б обрала навіть астероїд, на якому красувався напис «Земля — це моя сучка», направлений у її сторону, ніж це.

Погляд Медісон упав на запрошення, униз до списку подружок нареченої та шаферів нареченого, і вона здригнулась. Вона повільно видихнула, перекручуючи довгі пасма каштанового волосся, що вибились із її безладної зачіски.

Прямо навпроти її імені, відокремленого декількома невинними крапками, написане червоним чорнилом, було виведено ім'я головного шафера: Чейз Гембл.

Бог таки ненавидить мене. Саме так. Що ж, вона була фрейліною², і будь-який інший із братів Гембл підходив би на роль шафера нареченого. Але ж ні, це мав бути саме Чейз Гембл. Він був найкращим другом її старшого брата, наставником, приятелем, ким завгодно — інакше кажучи, отрутою існування Медісон.

— Витріщання на запрошення не змінить збіса нічого, — Бріджит Роджерс притулилась пухким стегном до столу Медісон, повертаючи її увагу.

Її помічниця була яскравим прикладом того, як модна катастрофа на одних людях могла личити іншим. Сьогодні Бріджит одягнула спідницю-олівець кольору фуксії, поєднавши її з фіолетовою сорочкою у великий горошок, у стилі «селянка». Чорний шарф та шкіряні черевики доповнили образ. Незбагненно, але вона й справді мала чудовий вигляд у тому, що більше нагадувало костюм клоуна. Бріджит була сміливою.

Медісон зітхнула. Їй знадобилось би трішки сміливості прямо зараз.

— Не думаю, що я можу впоратись із цим.

— Слухай, тобі варто було дослухатися до моєї поради та запросити Дерека з історичного відділу. Принаймні тоді б ти займалась палким сексом, а не жадала найкращого друга твого брата протягом усього весілля. Чоловіка, який одного разу тобі вже відмовив, — смію додати. Бріджит мала рацію. Вона була такою хитрою.

— Що мені робити? — запитала Медісон, виглядаючи з вікна свого офісу. Усе, що вона бачила, були сталь та цемент музею,

розташованого поруч із її будівлею — Смітсónівського³ музею, того, який завжди змушував її груди наповнюватися гордістю.

Вона наполегливо працювала, щоб стати однією з небагатьох привілейованих людей, хто міг працювати на благо цього неймовірного закладу культури.

Бріджит схилилася вниз до обличчя Медісон, знову привернувши її увагу.

— Ти одягнеш білизну для дорослих дівчаток та впораєшся з цим.

Можливо, ти приховуєш секрет, невмируще кохання до Чейза Гембла, але якщо він досі не розпізнав твоєї дивовижності, то він точно психічно хворий і не вартий цих страждань.

— Знаю, знаю, — сказала Медісон. — Але ж він такий ... дратівливий.

— Як і більшість чоловіків, люба, — Бріджит підморгнула.

— Нічого страшного в тому, що я його не цікавлю. Це, звісно, розчаровує, але впораюсь. Я навіть можу йому пробачити, що він змінив свою думку, коли ми майже покохались. Ну, щось на кшталт того, — вона засміялась без особливого гумору та витріщилась на свою подругу з надією на те, що її зрозуміють.

— Але ж він постійно підколює мене, розумієш? Дразнить мене на очах у всієї сім'ї, ставиться до мене, як до молодшої сестри, у той момент, коли все, чого я хочу, — це добре його потрясти та роздягнути догола, — додала Медісон.

— Це лише одні вихідні, наскільки поганими вони можуть бути? — спитала Бріджит. Вона намагалась додати трішки гумору до ситуації, яка, можливо, приведе до найгірших вихідних у житті Медісон.

Кидаючи запрошення на свій стіл, Медісон відкинулась на спинку крісла та зітхнула, ліниво роздумуючи, чи телефонувати до історичного відділу.

Відколи вона себе пам'ятала, Чейз завжди був поруч. Завжди. Вони вирости в одному кварталі в передмісті Вашингтона. Її брат та Чейз були нерозлучними саме відтоді, отже, майже вічність. А це означало, що молодшій Медісон не залишалось нічого кращого, аніж вештатись за Мітчем та його друзями.

Вона ідеалізувала Чейза. Важко було цього не робити, із його чоловічою красою, простою доброзичливістю і, відверто кажучи, незаконно милими ямочками на обличчі. У дитинстві, та й у вже дорослому віці, у Чейза була жорстка риса характеру, яка могла змусити серце дівчини тріпотіти у грудях. Він був тим хлопцем, хто роздер би на собі сорочку посеред жакливого сніжної хуртовини та віддав її безхатку на вулиці. Але в ньому завжди була ця невинна та небезпечна межа.

Чейз був не з тих, із ким варто було зв'язуватись. Одного разу в старшій школі один хлопець повів себе занадто грайливо з Медісон у своїй машині, що стояла на паркінгу напроти будинку її батьків. І саме коли Чейз уже покидав їхній дім, то почув приглушені крики-протести дівчини, адже рука того хлопця полізла туди, куди їй цього не хотілось.

Після тієї сутички хлопець не міг нормально ходити протягом декількох тижнів.

Ця подія майже зацементувала почуття щирого кохання, яке ніяк не помирало.

Усі, разом із її мамою, знали про те, наскільки все було серйозно щодо Чейза, особливо протягом старшої школи та двох перших курсів коледжу. Боже, це була всім відома річ, що де б не були Мітч та Чейз, Медісон неодмінно була десь позаду них. Як би сумно це не було —

а можливо, і навіть жалюгідно — вона навчалась в університеті Меріленд тому, що там навчались вони.

Усе змінив її перший курс університету, коли Чейз відкрив свій перший нічний клуб.

Після цього... вона робила все, на що була здатна, щоб уникати Чейза. Не те, щоб це спрацювало чи щось таке.

Хтось міг би подумати, що в такому перенасиченому місті, як Вашингтон, округ Колумбія, вона з легкістю могла б уникнути цього щурячого вирока, але закони природи виявились жорстокими та невблаганними.

Чейз був усюди. Вона винайняла одну з менших квартир, розташовану на другому поверсі галереї, а через декілька тижнів після цього він купив один із пентхаусів⁴ на верхньому поверсі цієї ж будівлі. Навіть на сімейних святах хлопець та його брати завжди були бажаними гостями за столом її батьків, оскільки вони ставились до Гемблів як до власних синів.

Тренуючись у спортзалі, він приходив, щоб позайматись із гантелями рано-вранці, поки вона робила щоденну розминку на орбітреці⁵.

А коли він ставав на бігову доріжку? Ох, хто б міг подумати, що литкові м'язи можуть бути такими сексуальними? Її провини не було в тому, що вона витріщалась і, можливо, трішки навіть пускала слину на себе. Може, упала раз-другий, хай йому грець, коли витирав чоло краєм футболки й підіймав її, показуючи кубики пресу, які мали такий вигляд, ніби хтось устроїв валики для фарбування під його шкіру. Хто б тоді не відволікався та не падав?

Дідько, коли Медісон ходила до продуктового магазинчику на розі, він також опинявся там, пробуючи на дотик персики своїми напрочуд довгими пальцями — пальцями, які, без сумніву, знали, як перебирати струни гітари так само добре, як доводити жінку до піку сексуального шаленства.

Тому що вона точно знала, ох, як знала, яким вправним він був.

Звісно, до цього моменту половина Вашингтона, найімовірніше, також знала, наскільки класно він володів своїми руками.

— У тебе такий вираз обличчя, — Бріджит підійняла свою брову. — Я знаю цей погляд.

Заперечуючи, Медісон замахала головою. Їй справді варто було перестати думати про його пальці, але не було жодного варіанту втекти від її юнацької пасії — реальне втілення будь-якої фантазії, яку вона уявляла. Захоплення, яке вона не переросла, і причина, через яку жоден хлопець у її житті не затримувався довше, аніж на декілька місяців, хоча цей маленький секрет вона забере із собою до могили. Чейз був для неї уособленням нечисті.

Дійсно, неймовірно гарячим, але антихристом.

Раптом стало занадто гаряче, вона смикнула за край блузки й нахмурилась, дивлячись на запрошення. Це всього-на-всього чотири дні посеред романтичних, вишуканих виноградників. Там будуть сотні людей, і навіть якщо вона буде змушена мати справу з Чейзом протягом репетицій та самого весілля, вона легко знайде креативні способи, як його уникати.

Але нервові тріпотіння внизу її живота, захват, що гудів у її венах, говорив протилежне, бо, насправді, як їй було триматись подалі від єдиного чоловіка, якого вона коли-небудь кохала... і хотіла понівечити. — Кинь мені той довідник із працівниками, — сказала після всього Медісон, цікавлячись, чи міг бути Дерек ще вільним.

...

Дорога до Гіллсборо, Вірджинія, ранком середи не була болючою, оскільки всі інші люди рухались до міста у своїх щоденних справах, але Медісон їхала так, ніби в неї була співбесіда в NASCAR⁶.

Очевидно, що вона запізнювалася на бранч, зважаючи на те, що її телефон розривався від сповіщень: пропущені виклики від її мами, яка думає, що Медісон викрали у великому, злому місті і зараз її утримують, щоб отримати просто безбожну суму грошей; чотири текстові повідомлення від її брата, котрому було цікаво, чи знає вона, як орієнтуватись на автомагістралі, тому що зрозуміло, що молодші сестри не вміють керувати автомобілем; голосове повідомлення на пошті від її батька, який попереджав про те, що виникли проблеми з бронюванням.

Стукаючи своїми пальцями по керму машини, вона примружила очі, коли сонце пізнього травневого ранку відбилось від знаку «З'їзд».

Прокляття.

Кинувши погляд на свій мобільний телефон, адже знала, що за мить той задзвонить, вона виїхала на іншу смугу та повернула в наступний

з'їзд, щоб мати змогу повернутись до місця, де вона мала бути. Вона б не запізнювалась і не була такою... збентеженою, якби провела попередню ніч спокійно складаючи речі як звичайна, емоційно-стабільна жінка близько двадцяти п'яти років. Була б успішною, психічно здоровою жінкою, попри ті нарікання, що вона змушена йти пліч-о-пліч до вітваря з Чейзом, тому що, на її думку, це було просто жорстоко. Факт того, що в Дерека побачення з іншою на цих вихідних, тому він не зміг би її супроводжувати, досипало солі на і так відкриту рану.

Її телефон перестав дзвонити в той самий момент, коли колеса її автомобіля «чарджер»⁷ торкнулись правильного в'їзду, і вона гаркнула на нього, бажаючи, щоб ця бісова річ таки заїхала в десяте коло пекла. Чи були там десять кіл пекла? Хто міг знати, але вона вже точно знала, що до моменту, коли всі щось вип'ють і почнуть говорити про те, як Медісон бігала без футболки, будучи дитиною, це будуть усі двадцять кіл пекла, і вона вже проходила через кожне з них.

Високі чорні горіхові дерева юрмились з усіх боків селищної дороги, якою вона мчала, кидали тінь на дорогу, — і завдяки цьому надавали майже неземного відчуття. Попереду вимальовувалась темна синява гір над долиною. Не було жодних сумнівів, доки погода буде хорошою, весілля на свіжому повітрі буде прекрасним.

Раптовий хлопок змусив її підборіддя піднятись, а кермо смикнутись вліво, вправо й знову вліво. Її серце билось у скаженому ритмі, вона схопилась за кермо, коли перетнула центральну смугу, немов людина на плакаті, присвяченому водінню в нетверезому стані.

— Чорт забирай, — пробурмотіла Медісон собі під ніс, розплющивши широко очі, коли вона знову відновила контроль над машиною.

Спустило шину, бісову шину.

— Чому б і ні?

Роздумуючи, варто чи не слід пробувати проїхати наступні десять миль узбіччям, вона одне за одним промовляла лайливі слова, які б змусили її брата добряче почервоніти. Вона покрутила кермо вправо, під'їхала до узбіччя дороги, щоб зупинитись. Паркуючи машину, вона роздумувала над тим, щоб вийти й копнути клятву автівку. Натомість, — вона вчинила розумніше: поклала голову на кермо й ще трішки полаялась.

Початок не віщував нічого хорошого.

Підіймаючи свою голову, вона поглянула на телефон. Дівчина схопила його з пасажирського сидіння, прогорнула контакти й швидко натиснула кнопку «зателефонувати». Знадобилось лише два телефонні гудки, щоб хтось підняв слухавку.

— Медді? Де тебе, чорт забирай, носить, дівчино? — схвилюваний голос її батька прозвучав, наче вибух. — Твоя мама вже готова телефонувати в поліцію, і я не впевнений, скільки ще...

— Тату, зі мною все добре. Я пробила шину, не доїхавши близько десяти миль.

Зі звуками сміху та брязкання столових приборів її батько обурився.

— Ти зробила що?

Її живіт забурчав, нагадуючи про те, що вже було далеко за одинадцятую годину, а вона ще досі не снідала.

— Я пробила шину.

— Ти пробила що?

Медісон закотила свої очі.

— Я пробила шину.

— Зачекай, я тебе не чую. Агов, друзі, чи не могли б ви трішки вгамуватись?

Його голос трішки віддалився від динаміку.

— Я розмовляю з Медісон, і у неї щось пробилося.

Кімната залилась чоловічим сміхом.

О. Боже. Мій.

— Вибач за це, люба. А тепер серйозно, що трапилось? — запитав її батько. — Ти влаштувала пожежу?

— Я пробила шину! Шину! Знаєш, такі круглі штуковини, зроблені з гуми?

— О, о, тепер я зрозумів, — тато хіхікнув. — Це місце більше схоже на звіринець, усі одночасно їдять. Ти ж не забула замінити запасне колесо після останнього проколу? Адже ти знаєш, люба, що потрібно завжди бути готовою до такого. А якщо б тобі знадобилось покинути місто під час евакуації?

Вона була на межі від того, щоб битись головою об кермо автомобіля. Її любов до батьків була безмежною, але їй дійсно не хотілось говорити про нестачу навички планування. Особливо, — коли безліч чоловіків сміялись над тим, що вона щось пробила, і зважаючи на те, що сміявся і Чейз, адже вона точно впізнала його низький баритон на

фоні. Її живіт вже сковували спазми від одної лише думки про їхню зустріч незабаром.

— Тату, я знаю, але в мене не було можливості замінити запасну шину.

— Ти завжди повинна мати запаску. Хіба ми з мамою не навчили тебе всьому, що стосується готовності до різних життєвих ситуацій?

Що ж, чи не було це безглуздим питанням саме зараз? І це ж не комета врізалась у її машину.

Її батько зітхнув так само, як роблять усі тати, коли їхні дочки потребують порятунку, якими б дорослими вони не були.

— Просто сиди на місці, й ми приїдемо за тобою, люба.

— Дякую, тату, — вона завершила дзвінок і кинула телефон до сумки. Було неймовірно легко уявити, як її просто абсурдно велика родина, сидючи за одним столом, бідкалась та хитала головами. Лише Медді могла запізнитись. Тільки вона змогла проколоти шину й не мати запасної. Бути наймолодшою в сім'ї, що складалась із кровних родичів та орди Ґемблів, було ще тим випробуванням.

Неважливо, що вона робила, вона завжди була маленькою, просто малесенькою Медді. А не Медісон, яка наглядала за волонтерськими службами в Смітсонівській бібліотеці. Вона росла з інтересом до історії і вважала, що її кар'єра їй підходила.

Медісон відкинула голову назад, на підголівник, та заплющила очі. Незважаючи на кондиціонер, який працював, спека ззовні починала просочуватись у середину автівки. Вона розщепила декілька перших гудзиків і зраділа, що зупинила свій вибір на легких лляних штанах замість джинсів. Знаючи свою вдачу, вона могла отримати сонячний удар ще до того, як її батько та брати приїдуть.

Вона ненавиділа сам факт того, що була змушена відтягувати когонебудь із родини від самого початку святкування. Це було останнім, чого вона хотіла. І наступною ж думкою в її голові, безсумнівно, була та, що Чейз, найімовірніше, також хитав своєю головою разом з усіма. Минуло декілька хвилин, вона, мабуть, задрімала, і наступне, що зрозуміла, що хтось стукав у її вікно.

Повільно моргаючи, вона опустила вікно, повернула свою голову й натрапила на погляд блакитно-лазурових очей із шалено густими чорними віями.

О... о... ні.

Її серце завмерло, зробило через себе кульбіт, коли її погляд ковзнув по таких, — до болі знайомих, — вилицях, пухких губах, які мали спокусливо м'який вигляд, але могли водночас бути твердими та непоступливими. Темно-каштанове волосся, яке завжди уникало стрижки, спадало на чоло. Виразний ніс, із легкою горбинкою від перелому під час сварки в коледжі, надавав бездоганній чоловічій красі жорсткого, небезпечного та сексуального шарму.

Погляд Медісон опустився на білу сорочку, яка прилипала до широких плечей, твердих, немов скеля, грудей і вузької талії. Джинси сиділи низько на його стегнах і, дякувати Богу, вид на решту тіла був відрізаний дверцятами автомобіля.

Змушуючи погляд повернутись до його лиця, вона різко вдихнула повітря.

Його губи розпливлися у розуміючій подобі усмішки, яка змушувала відбуватись дивним речам усередині неї. І немов сірник, кинутий у бензин, її тіло спалахувало, а язика полум'я обгортали кожен клаптик тіла.

Вона ненавиділа цю миттєву реакцію на нього і жадала, щоб будь-який інший пригожий хлопець на відстані трьох миль міг пробудити в ній таке ж пекло, але водночас це захоплювало її. Але це абсолютно неможливо.

— Чейз, — вона видихнула.

Його губи розпливлися у ширшій усмішці і, дідько, з'явилися ці кляті ямочки.

— Медді?

Її тіло затремтіло лиш від його голосу. Він був низьким, гладеньким, чимось схожим на витримане віскі. Цей голос повинен бути незаконним, — а разом із всім, що йшло в додаток. Її погляд знову опустився. Кляті дверцята автівки прикривають, безсумнівно, цей вражаючий додаток.

На мить, — неохоче, — спогади перенесли її на перший курс у коледжі, у ніч, коли вона прийшла до клубу Чейза вперше й стояла в його шикарному офісі. Переповнена надією та бажанням...

Повертаючись зі свого ступору, вона сіла рівно, її хребет хруснув.

— Вони відправили тебе?

Чейз засміявся так, ніби вона щойно вимовила найсмішнішу річ у світі.

— Взагалі-то, я сам запропонував.

— Ти запропонував?

— Звісно, — він ліниво протягнув. — Я повинен був приїхати та побачити, що ж саме маленька Медді Деніелс проштрикнула.

[1](#) Фільм у стилі «Голмарк» — це кінопродукція, яка спеціалізується на створенні легких, позитивних та романтичних історій. Такі фільми часто асоціюються з теплою атмосферою, родинними цінностями, романтикою та щасливими закінченнями. (Тут і далі прим. перекл.)

[2](#) Фрейліна — головна подруга нареченої.

[3](#) Смітсónівський музей розташований у центрі м. Вашингтон, США, на Національній алеї і є невід'ємною частиною Смітсónівського інституту.

[4](#) Пентхаус — це велика квартира на даху багатоповерхового будинку.

[5](#) Орбітрек — аеробний тренажер, що забезпечує правильну роботу серця і дихальної системи.

[6](#) Це американський вид автомобільних гонок, де гонщики змагаються на закритих кругових трасах у модифікованих автомобілях, базованих на масових виробничих моделях.

[7](#) Чарджер — культовий автомобіль виробництва компанії Dodge, що належить концерну Chrysler Corporation.

Розділ другий

Декілька секунд після того, як слова вирвались із його вуст, Чейз усвідомив свою помилку, але, чорт забирай, він не шкодував про сказане. Невтримний, палкий та відверто гріховний рум'янець пробіг від її щік униз до горла. У Чейза існувало щось таке — якась безжалісна сторона — яка б йшла по головах, щоб побачити, наскільки далеко цей рум'янець може дійти.

Але він давно зрозумів, в останній момент, що Медді Деніелс була межею, яку нізащо не можна було перетинати.

Її надуті губки стали тонші, у її коричневих очах спалахнув гнів, перетворивши їх із карих у зелені. Її очі змінювали колір залежно від емоцій, і останнім часом вона бачила їх все частіше зеленими, аніж іншими.

— Це було трохи грубо, Чейзе.

Він знизав плечами. Ввічливість точно не була його другим ім'ям.

— Ти так і збираєшся сидіти в машині, — чи вийдеш із неї?

Медісон мала такий вигляд, ніби її от-от повинні вирвати з машини.

— Мені що, її тут так і залишити на узбіччі дороги?

— Я вже зателефонував, щоб її відтягнули, люди вже в дорозі. Якщо ти відчиниш багажник, то я зможу забрати твої речі.

Її погляд нарешті відірвався від нього, і він відчув полегшення в грудях.

— Гарна машина, — вона промовила.

Чейз оглянувся через плече на чорний «порше»⁸, який виблискував у променях сонця.

— Це просто машина.

Одна з трьох, якими він володів. Він шкодував, що не взяв свій позашляховик, але ця машина жерла бензин, як жодна інша.

Повертаючись до маленької винуватиці проблеми, він відійшов убік.

— Медді, ти йдеш зі мною чи залишаєшся тут?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ